

De vier voorzitters sinds 1992

Rob Kole, Erik Hans van Stigt Thans, Rien Rense, Piet Spoorenberg

Omdat de voorzitters van de eerste 25 jaar al in het zilverkleurige jubileumboek hun verhaal neerschreven, komen nu de vier voorzitters van de afgelopen 25 jaar aan het woord.

Rob Kole 1992 - 2003 Een periode vol veranderingen

In 1992 schreef ik een stukje in de jubileumuitgave die dat jaar verscheen onder de titel 'Met vogelaars en vogels naar het jaar 2000'. Die titel was gekozen in het besef dat de eeuw al aardig ten einde begon te lopen. Niet omdat ik toen veronderstelde dat ik de resterende jaren als voorzitter de vereniging op die tocht zou mogen blijven begeleiden. Zo liep het uiteindelijk wel; pas in het voorjaar van 2003 droeg ik de voorzittershamer over aan mijn opvolger: Erik Hans van Stigt Thans.

Ik toonde mij destijds in dat stukje vol vertrouwen over de toekomst. Dat bleek terecht, want we kunnen nog altijd volop genieten van vogels en onze werkgroep is en blijft springlevend.

Er is in die jaren wel heel wat veranderd. Destijds werkten we nog alle gegevens uit met potlood en papier. Ik schreef toen dat we zouden gaan nadenken over de aanschaf van een computer voor de vereniging. Die zou nuttig kunnen zijn voor het opmaken van De Korhaan en misschien zelfs wel ingezet kunnen worden voor de ledenadministratie. In die tijd had nog lang niet elk huishouden een computer, maar dat veranderde al heel snel. Het duurde dan ook niet lang meer voordat De Korhaan fraaier kon worden gemaakt. Dat was in 1996; het blad kwam nog steeds in zwart-wit uit, maar met een lay-out die niet meer beperkt was tot 'velletjes tekst uit de typemachine'. In 1997 kreeg het blad wel een omslag in kleur.

In deze tijd waarin we, als we dat willen, gegevens direct digitaal kunnen invoeren via een computer, tablet of smartphone, kunnen we ons nauwelijks nog voorstellen dat we het vroeger zonder die hulpmiddelen konden stellen. Voor het bijhouden van vogelwaarnemingen gebruikten we al vanaf de beginjaren speciale waarnemingskaartjes. Daar waren inmiddels enkele ladekasten mee gevuld en we wilden die gegevens graag gaan digitaliseren. Dat bleek lastig te zijn. Er bestond nog geen waarneming.nl en het project om hier zelf software voor te ontwikkelen kwam niet van de grond.

In 1997 ging wel 'Het Goois Vogelnet' van start. Daarmee konden deelnemers per e-mail van tijd tot tijd berichten en nieuwtjes ontvangen. Het was de voorloper van de huidige Nieuwsbrief. In 1998 werd een begin gemaakt met een webpagina voor de werkgroep. Die was nog experimenteel en pas in het jaar 2000 kregen we een eigen domeinnaam voor de website. Het regelmatig actueel houden van de pagina's was een hele klus. Ik deed dat zelf, maar moest dat naast alle ande-

re activiteiten doen. Pas een aantal jaren later – nadat er een aparte webmaster gevonden was – kon de website uit gaan groeien tot de prima bron van informatie die het tegenwoordig is.

Om al het werk voor de vereniging goed te kunnen doen zijn goede faciliteiten nodig. Jarenlang konden we beschikken over een werk- en vergaderruimte in een school in Naarden. Toen dat niet meer kon vinden we al vrij snel onderdak in de Orangerie van Kasteel Groeneveld, maar na enkele jaren konden we ook daar niet meer terecht. Daarna was het moeilijk om een ruimte te vinden waar we niet alleen vergaderingen en bijeenkomsten konden houden, maar waar ook het archief en de bibliotheek van de vereniging toegankelijk waren. Er was dus een grote behoefte aan een geschikt en liefst permanent beschikbaar onderkomen voor de vereniging. Dat bleek heel moeilijk. Wij benaderden zonder enig resultaat verscheidene organisaties en gemeentebesturen. Het Goois Natuurreservaat benaderde ons, zij beschikten over een leegstaand pompgebouw van de waterleidingmaatschappij. Wij waren al snel enthousiast. Het gebouw was oud en in zeer slechte toestand maar het kon worden gerenoveerd. Daarna zou het kunnen gaan dienen als onderkomen voor een aantal Gooise natuurverenigingen, waaronder de Vogelwerkgroep. Helaas kon het project niet gerealiseerd worden vanwege de hoge exploitatielasten. Het heeft vervolgens nog enkele jaren geduurd, voordat we uiteindelijk – ook nu weer dankzij de medewerking van het GNR – een goed en redelijk permanent onderkomen hebben gevonden in de 'Infoschuur'.

Aan ambities heeft het de Vogelwerkgroep nooit ontbroken. Er was altijd heel veel te doen en we waren ook altijd op zoek naar mensen die zich konden gaan inzetten voor de vereniging. Om effectie-

ver te kunnen werken werden een aantal bestaande subgroepen samengevoegd. Zo ontstond de Subgroep Algemene Zaken, de Subgroep Communicatie, de Subgroep Avifauna met een aantal werkgroepen en de Subgroep Natuurbescherming. De eerste drie subgroepen deden het werk van een aantal voormalige subgroepen.

Natuurbescherming

De Subgroep Natuurbescherming was nieuw. Deze was speciaal bedoeld om beleids- en beheerplannen van overheden en terreinbeheerders goed te kunnen volgen. Op dat gebied was veel werk aan de winkel. Er zijn heel wat beleidsplannen bestudeerd, waarna er vaak ook reacties werden geschreven. Soms met adviezen voor verbetering van de plannen, maar ook brachten we bezwaren in als er reden voor zorg was. Zo maakten we in 1996 bezwaar tegen de aanleg van IJburg (!) en in 2000 werd veel tijd besteed aan de bedreigingen voor de natuur als gevolg van de restauratie van de ravelijnen in Naarden. Dat leidde tot een nieuw ecologisch onderzoek. Elk jaar waren er wel zaken die aandacht nodig hadden. Vaak trokken onze acties ook de aandacht van de media.

Heel veel aandacht was er ook voor de knobbelzwaan. Wij maakten bezwaar tegen de jacht op die vogels. In samenwerking met enkele andere organisaties werd zelfs een speciaal 'Knobbelzwanenplatform' opgericht, want deze problematiek speelde niet alleen in ons werkgebied.

Roofvogels

In 1995 ging een speciale roofvogelstudiegroep aan de slag. De groep ontwikkelde zich al snel in een zeer enthousiaste werkgroep, die ook aansluiting zocht bij de landelijke roofvogelwerkgroep en zeer actief was. Sindsdien zijn door deze groep talloze roofvogels geringd en de nesten beschermd. Ook zijn door deze groep heel veel kasten geplaatst of opgehangen voor roofvogels en uilen, zowel in het Gooi als in (soms verre) omstreken.

Ondertussen gingen natuurlijk ook de andere werkgroepen door met hun activiteiten. Nog steeds werden de nestkasten, die verspreid over een groot aantal terreinen waren gecontroleerd en onderhouden en de Subgroep Avifauna stelde jaarlijks een plan op om zoveel mogelijk terreinen te inventariseren. Het aantal leden dat deelnam aan inventarisaties werd minder, reden voor een speciale cursus broedvogelinventarisatie. Ook deden we mee aan verscheidene lokale en landelijke vogeltellingen.

De Subgroep Vogelherkenningscursus – die vanaf het eerst begin tot op de dag van vandaag nog erg populair is – zette naast de bestaande cursus ook een speciale cursus voor jeugdige vogelaars op. Mede door het succes van de herkenningscursus, maar zeker ook door inspanningen van de Subgroep Communicatie en de aandacht van de media die wij regelmatig kregen, groeide het aantal leden. Rond het 25-jarig jubileumjaar in 1992 was het aantal leden ruim 400, maar in 2000 was dat aantal opgelopen tot 700.

Weidevogelbescherming

Halverwege de tweede helft van de jaren negentig van de vorige eeuw begonnen enkele leden zich zorgen te maken over de weidevogels. Die werden

bedreigd door de intensivering van de melkveehouderij en de meeste boeren hadden geen aandacht voor de vogels op hun land. In die tijd waren er op twee plaatsen groepen actief bezig met het beschermen van weidevogels. Dat was in de Vechtstreek en in de Eempolder.

De groep in de Eempolder bestond in 1995 slechts uit acht personen, die zich bezig hielden met eieren rapen en nesten markeren. Tegenwoordig zijn de weidevogelgroepen ook onmisbaar geworden, omdat zij zich niet alleen richten op het beschermen van de nesten, maar zij spelen ook een belangrijke rol bij het geven van beheeradviezen aan de boeren. Het gevolg daarvan is dat de boeren tegenwoordig zelf ook veel meer aandacht hebben gekregen voor de vogels en zij zijn de afgelopen jaren ook steeds meer rekening gaan houden met de vogels. De boeren zijn nu zelfs verplicht vrijwilligers in te zetten bij het zoeken naar nesten op hun percelen, als zij in aanmerking willen komen voor de vergoedingen die de overheid beschikbaar stelt voor natuurbescherming. Zowel bij overheden als bij natuurbeschermingsorganisaties en terreinbeheerders wordt Eemland nu als voorbeeld gesteld. De zogenaamde 'kritische soorten', zoals grutto en tureluur doen het in Eemland nog steeds bijzonder goed. De gruttopopulatie in Eemland is al jaren stabiel en het gebied wordt dan ook al voorbeeld gesteld in andere delen van het land. Bij de Kievit is de trend nog steeds dalend.

Als ik kijk naar de vele activiteiten van de vogelwerkgroep dan ben daar nog net zo trots op als destijds bij het 25 jarig bestaan. In 2017 bestaat de vereniging vijftig jaar. Dat is een felicitatie waard en ik vertrouw er vast op dat de werkgroep nog vele jaren zal blijven groeien en bloeien.

Jan van Gastel

Erik Hans van Stigt Thans: 2003 tot 2007

Begin 2003 ben ik door Joke van Velsen benaderd of ik voorzitter wilde worden. Joke kende mij omdat ik als excursieleider deel uitmaakte van haar Subgroep Excursies.

Omdat ik in Zwolle woonde en een drukke baan had, heb ik wel het voorbehoud moeten maken dat ik niet zomaar altijd overal bij zou kunnen zijn, maar dat vonden de andere bestuursleden niet bezwaarlijk. Sterker nog, de andere leden van het Dagelijks Bestuur (DB) waren zelfs zo aardig regelmatig naar Zwolle - en later naar Wezep - te komen voor de vergaderingen van het DB.

Mede dankzij zeer ervaren bestuursleden als Marc van Houten, Joke van Velsen en Bep Dwars heb ik veel geleerd over het reilen en zeilen van onze Vogelwerkgroep (VWG) en over haar geschiedenis. Dat heb ik altijd als zeer boeiend ervaren, evenals de contacten met de vele actieve leden die onze VWG ook toen al kende. Stimulerend was ook de hartelijkheid en belangstelling van veel leden voor mij en mijn gezin. Dat is een positief aspect van het actief zijn binnen een vereniging als de onze.

Wederzijdse belangstelling

Omdat het laten blijken van waardering voor de inzet van onze leden door het bestuur belangrijk werd gevonden, is in mijn bestuursperiode veel tijd gestoken in de contacten met de diverse werkgroepen. Dat was nodig omdat er toen de nodige werkgroepen waren die vrij zelfstandig opereerden en waaraan ook de nodige niet-leden deelnamen. Met name bij die groepen was een spanningsveld aanwezig, dat wij zeer serieus namen. Wij probeerden die groepen enerzijds zowel praktisch als financieel de nodige vrijheid te geven, maar anderzijds moest er wel een uniform beleid zijn en een gelijke behandeling van

alle werkgroepen. Bij dit alles stond natuurlijk voorop dat wij al die werkgroepen voor onze VWG wilden behouden.

Binnen onze VWG hadden we ook te maken met de nodige 'vogels van verschillende pluimage' die vaak een eigen 'gebruiksaanwijzing' bleken te hebben. Daaronder vaak leden die veel en belangrijk werk binnen de VWG verzetten. Daarbij ontstonden van tijd tot tijd wrijvingen en aanvaringen. Voor het DB en mij als voorzitter is ook veel tijd gaan zitten in het blussen van 'binnenbrandjes'. Juist vanwege het respect voor -en de verdiensten van- die actieve leden, vonden wij het belangrijk veel moeite te doen om die leden voor de VWG te behouden. Ik ben blij dat zo iets ook eigenlijk bijna altijd is gelukt. Veel tijd is ook gaan zitten in het vinden van nieuw kader en bestuursleden.

Een eigen plek

Waar ik ook goed op terugkijk is dat het ons als bestuur, dankzij de goede contacten van mijn vader, gelukt is om een onderkomen en archief- en vergaderruimte voor onze vereniging te regelen. Dat was in de Serviceflat Westerheem, die 'De Broedplaats' werd gedoopt. Hierdoor konden we ook de werkcontactavonden nieuw leven inblazen, dit ter bevordering van het onderling contact tussen de leden. Verder ben ik blij dat wij de diverse problemen rond het

verschijnen van ons verenigingsblad De Korhaan steeds hebben kunnen oplossen. Mijn opvolger Rien Rense heeft daar als toenmalig bestuurslid voor communicatie veel tijd ingestoken.

Een goede stap was voorts het in het leven roepen van een commissie automatisering, die de website verder uitbouwde en met de waarnemingen aan de slag ging.

Vermeldenswaardig is de ontwikkeling dat wij door diverse oorzaken een steeds rijkere VWG werden. Daardoor konden gemakkelijker grotere uitgaven gedaan worden ten behoeve van onze VWG en de vogels in ons werkgebied. In dit verband noem ik de nalatenschap van Yves Vogel, de verdeling van het Fonds 'Red de weidevogels in Eemland', een mooie gift van de Rabobank en een grote subsidie van het Prins Bernard Cultuurfonds.

Vergeet vooral niet om ook te genieten van de vogels

Omdat het voorgaande de indruk wekt dat ik als voorzitter slechts zakelijk bezig was, wil ik even benadrukken dat ik in deze periode nog excursieleider was en gewoon lid van de VWG. En in die hoedanigheden heb ik eveneens genoten van gewoon lekker vogels kijken.

Ik noem in dit verband de prachtige buitenlandreis naar Lesbos en de Portsmouth - Bilbao vogel/zeezoogdierenreis. In Nederland heb ik mooie herinneringen aan de altijd verrassende excursies rond Zwolle met veel ijsvogels en veel soorten roofvogels.

Tot slot wil ik onze VWG feliciteren met haar 50e verjaardag en ik wens het bestuur en de leden veel plezier en succes met alle jubileumactiviteiten. Het is een mooie en bloeiende vereniging die haar bestaansrecht blijft bewijzen en die hopelijk nog vele jubilea mag vieren.

Erik Hans v Stigt Thans bezig met zijn favoriete tijdspassing
Paul Keuning

Nel Huese en Rien Rense genieten van de onderkoelde humor van Hans Dorrestein

Paul Keuning

Rien Rense voorzitter van 2007 tot 2013

Cultuurverandering

Toen Erik Hans van Stigt Thans eind 2006 stopte als voorzitter was er geen beoogde opvolger. Een advertentie in De Korhaan gaf niet het gewenste resultaat. Daarna werd ik aangekeken. Ik was toen al enkele jaren bestuurslid voor communicatie en voelde mij voldoende betrokken bij de vereniging om begin 2007 ja te zeggen. Er waren wel reserves. Binnen de VWG waren vele groepen en leden met hun eigen ding bezig. Op zichzelf prima, maar de samenwerking was vaak moeizaam. Men hield elkaar en het bestuur graag wat op afstand en er waren snel irritaties. De correspondentie per e-mail was opwindend. Er waren ook historische activiteiten en verplichtingen, die beslist moesten worden voortgezet, maar waarvoor de animo bij nieuwe leden ontbrak. Loslaten was geen sterke kant. Ik zag het maar als een uitdaging om deze cultuur te veranderen. Vanuit het bestuur is daar aan gewerkt. We besteedden veel tijd aan overleg en contacten binnen de vereniging, vooral aan de werkgroepen. Bijna elk jaar namen we de tijd voor een brainstormsessie. Op een leuke locatie leunden we achterover en bespraken

onze verwachtingen, ervaringen en wensen. Op deze manier werd in 2009 ook een oplossing gevonden voor oplopende spanningen binnen de subgroep avifauna. De lat werd minder hoog gelegd en we kozen als uitgangspunt dat we vrijwilligers en vogelliefhebbers zijn, en 'alles' met plezier en enthousiasme moeten doen. In de loop van de tijd is dit steeds beter gelukt, maar een overmaat aan gedrevenheid blijft een valkuil.

Lustrumviering

In 2007 bestond de VWG 40 jaar. De festiviteiten waren voorbereid door een commissie en bij de uitvoering kreeg ik als voorzitter een voor mij nieuwe rol. In het voorjaar was er een excursie naar de Eempolders gevolgd door een brunch in de theetuin. Maar liefst een kwart van de leden was daarbij aanwezig. Bij de lustrumavond in het najaar pilde de zaal in de Bethlehemkerk uit. Er waren inleidingen over 40 jaar Gooise vogels en het Gooise landschap, en de prijsuitreiking van de lustrum fotowedstrijd. Op deze avond werd Rob Kole benoemd tot erelid: hij was o.a. 13 jaar voorzitter. Tussendoor kreeg de VWG van een anonieme gever een mooi schilderij van baltsende korhanen, geschilderd door Bertus van den Brink. Het hangt nu in de Infoschuur. Het is ook gebruikt voor

de omslag van het dubbeldikke lustrumnummer van ons tijdschrift De Korhaan, waarmee het lustrum werd afgesloten.

Natuurbescherming als zorgenkind

In 2007 zijn de natuurbeschermingsactiviteiten weer opgestart. Dat werd geen succes. Er waren verschillen in inzicht en betrokkenheid, en er was geen uitzicht op continuïteit bij het deelnemen aan procedures. Een brief schrijven is dan niet voldoende; het vergt een lange adem. De les was dat we dit werk beter kunnen toevertrouwen aan organisaties als de Vereniging van Vrienden van het Gooi.

Even moeizaam was onze bemoeienis met de vogeleilanden bij de pier van Huizen. Het toegezegde onderhoud van deze eilanden kwam niet tot stand. Brieven en contacten hierover naar de gemeente en Staatsbosbeheer gaven geen resultaat, en de frustratie groeide. Pas recent is er verbetering.

Financiën en Dineke Sluijters Vogel fonds

Aanvankelijk was de vereniging een zuinige, spaarzame vereniging. De contributie was bestemd voor het basis functioneren als vereniging. Daarnaast waren er andere inkomsten, bijvoorbeeld van de cursus en weidevogelbescherming. Er was nog een reservering voor een clubhuis en een achterhaald actiefonds 'Redt de weidevogels in de Eempolders'. Zo waren er verschillende 'potjes' gegroeid, die geleidelijk onder de paraplu van de vereniging zijn gebracht. Groot was de schrik toen bleek dat zonder toestemming een groot bedrag was geleend uit de kas. Na veel emotie is dit terugbetaald en goed afgelopen. Een half jaar eerder (eind 2009) kregen we het bericht dat de VWG een groot legaat kon verwachten. Dat stelde ons voor het probleem om een goede vorm te vinden voor het beheer en de besteding van al dat geld (€ 200.000). Ik heb toen wel verlangd naar één mooi project waaraan we al het geld in één keer goed konden besteden. Gelukkig is een commissie er in geslaagd om een goede beheersvorm te creëren, waardoor we nog vele jaren van het Dineke

Sluifvogels kunnen profiteren van het uitvoeren van projecten. Financieel is de VWG nog steeds heel gezond.

Memorable gebeurtenissen

Zonder volledig te willen zijn wil ik de volgende gebeurtenissen aanstippen:

- Als verenigingsruimten gebruikten we vooral de Bethlehemkerk voor de lezingen, en de kelderruimte en recreatiezaal van Westerheem in Hilversum. De nieuwjaarsbijeenkomsten in Westerheem werden een traditie. Na een lange voorbereiding konden we begin 2013 overgaan naar de Infoschuur van het GNR, samen met de andere natuurorganisaties in het Gooi. Na vele jaren zoeken was een gezamenlijke ruimte gevonden.
- In 2011 startte de fotogroep. In 2013 werd het mogelijk om op de omslag van De Korhaan steeds een andere foto af te beelden. Dat werd een goed podium voor de fotogroep. De korhaan is toen van de omslag verdwenen.
- De cursus is een blijvend succes. Atie en Frans van Klaveren zijn goed opgevolgd. Begin 2012 kregen Paul van der Poel (40 jaar) en Roel Huizinga (20 jaar) de korhaanpenning uit waardering voor hun jarenlange bijdragen aan de cursus. Minder goed verging het de jeugdcursus. De belangstelling en het enthousiasme liepen terug; eind 2009 viel het doek. Wie weet ...
- Na duizenden nieuwsbrieven met waarnemingen is het Goois Vogelnet eind 2009 gestopt. De functie is overgenomen door gooi.waarneming.nl.
- Begin 2009 startten Dirk Prop en Piet Spoorenberg de Werkgroep Broedvogelinventarisaties en in 2010 konden

Nijlganzen maken het deze knobbelzwaan lastig

Koen Frantzen

- de gegevens ingevoerd worden op internet bij broedvogelkartering.nl. Daarmee liepen we voor op het landelijke systeem van Sovon.
- In 2011 werd de 1.000e Eempolder telling gevierd met een feestelijke lunch voor alle vrijwilligers in de Theetuin. Jan Mooij voltooide een nieuwe rapportage over zes jaar tellingen.
- Tijdens de ALV op 24 november 2011 werd een nieuw logo gekozen na een internationale wedstrijd. Het winnende ontwerp was van Jose Manuel Victoria uit Colombia.
- In februari 2011 hield Nico de Haan een lezing voor de VWG. De grote kerkzaal van de Bethlehemkerk was net groot genoeg.
- In 2012 is het archief doorgelicht door Paul Keuning en Francis Bakker.
- Het is ondanks verschillende pogingen niet gelukt om een oplossing te vinden voor het archiveren van de duizenden waarnemingskaartjes. Gelukkig wordt daar nu wel succesvol aan gewerkt.
- Met bijdragen uit potjes en fondsen

van de VWG en andere fondsen konden verschillende projecten worden gerealiseerd: de eerste huiszwaluwentil in Huizen, een ijsvogelboot voor de ijsvogelgroep, een waterwielpompe om een deel van de Eempolder plasdras te maken, een uitkijkpunt bij de Naardermeent (uit het legaat van Yves Ijsvogel) e.a.

- De website is steeds verder verbeterd.

De werkgroepen, de basis van onze vereniging

Veel respect verdienen de gebruikelijke activiteiten van de VWG: de vele werkgroepen die elk jaar weer veel werk verzetten; de jaarverslagen geven daarvan een overzicht. En natuurlijk de organisatoren en uitvoerders: ledenadministratie, financiën, ondersteuning. Het was voor mij als voorzitter steeds een genoegen om waardering daarvoor te uiten door het geven van een oorkonde aan leden van 'verdienste'.

Vernieuwd bestuur

Het was vaak moeilijk om nieuwe bestuursleden te vinden. Het werd beleefd als een opgave met een jarenlange verplichting. Geleidelijk is dat beeld veranderd, en konden meer nieuwe bestuursleden worden gevonden. Memorabel is het aftreden van Joke van Velsen in 2009 na een bestuurslidmaatschap van 27 jaar en van Bep Dwars in 2011 na 40 jaar! Bep kreeg als eerste de door het bestuur ingestelde Korhaanpenning. Bij mijn vertrek begin 2013 was er een nieuw enthousiast team.

Kluut

Hugo Weenen

Piet Spoorenberg: 2013 – heden

Op het moment, dat ik de bestuurshamer van Rien Rense overnam in maart 2013 hadden we als Vogelwerkgroep alles al heel mooi voor elkaar. Mijn bedje was gespreid. De Infoschuur als clubgebouw, een gezonde financiële situatie met reserves in de pot en een royaal gevuld Dineke Sluijters Vogelfonds. Bovendien was er een bloeiende vereniging met veel activiteiten.

Bestuurlijk

Als bestuur hebben we direct na mijn start als voorzitter het onderscheid tussen een dagelijks en algemeen bestuur beëindigd. Daarnaast hebben we het idee losgelaten, dat iedere subgroep met een eigen vertegenwoordiger in het bestuur zou moeten zitten.

Vanuit het bestuur zorgen we er wel voor, dat iedere groep een aanspreekpunt in het bestuur heeft. Onderling hebben we op deze manier georganiseerd, dat er op informele wijze een goed contact en communicatie is tussen de trekkers van de groepen en het bestuur.

We hebben een einde gemaakt aan het jaarlijkse slopende ritueel van najagen van leden om de contributie te betalen. Het toepassen van een strikter regime van maximaal één herinnering sturen heeft in eerste instantie wel geleid tot het afvallen van een aantal leden. Inmiddels is deze werkwijze voor alle leden de gewoonste zaak in de wereld geworden. Om het betalen van de jaarlijkse contributie nog gemakkelijker te maken is ook de mogelijkheid tot automatische incasso ingevoerd.

Als vereniging met een groene doelstelling hebben we onze rekeningen overgebracht naar 'groene banken'.

Communicatie

Communicatie was een lange tijd een ondergeschoven kind. Met de komst van Ton van den Oudenalder is hier door het bestuur wat meer energie op gezet. We vinden intern en extern laten zien en delen van onze ideeën en activiteiten een belangrijk aandachtspunt. Door tomeloze inzet van onze webmaster Dirk Prop is eind 2015 de prachtig

vernieuwde website online gegaan. Ook de nieuwsbrief wordt stap voor stap verbeterd. In 2015 verschenen als experiment twee edities van De Korhaan in kleur. De tweede viel zo goed in de smaak, dat we besloten hebben om in 2016 alle nummers in kleur uit te geven. Om dit financieel mogelijk te maken verschijnen voortaan niet meer vijf maar vier edities per jaar van het blad. Dit is mogelijk doordat de uitgebreide vergaderstukken voor de algemene ledenvergadering niet meer in De Korhaan worden gepubliceerd. Het totaal aantal pagina's voor alle andere artikelen blijft dan gelijk. De fotowerkgroep hield tentoonstellingen in het Meenthuis in Blaricum, in de bibliotheek van Huizen en exposeerde tijdens de manifestatie Kunst op de dijk in Eemnes.

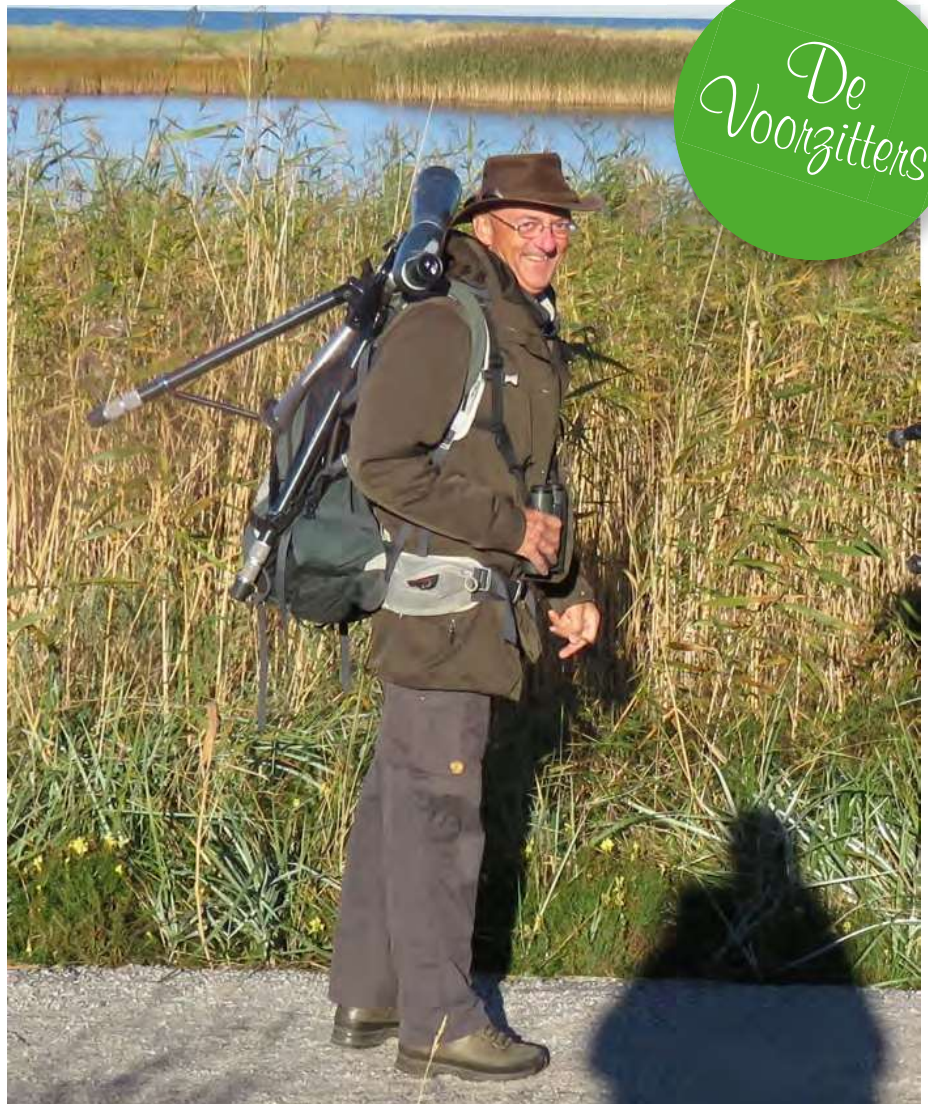
Inhoudelijk

We zijn een bruisende vereniging vol ac-

tiviteiten. Deze draait op de energie van een heel grote groep leden. Dat geldt voor excursies, cursussen, lezingen en de vele onderzoek- en beschermingsprojecten.

Vanaf de eerste jaren van onze vereniging zijn losse waarnemingen verzameld op waarnemingskaartjes. Na vele jaren van wikken en wegen is in 2014 een invoermodule gemaakt in waarneming.nl, die het invoeren van de gegevens van de waarnemingskaartjes sterk vereenvoudigt.

Iedereen kan hiermee comfortabel thuis met de eigen pc of tablet de gegevens invoeren van de waarnemingskaartjes. Op 13 december 2014 is in de Infoschuur het startsein gegeven voor het invoeren van om en nabij 50.000 waarnemingskaartjes. Inmiddels is in twee jaar ongeveer de helft al geïmporteerd in dit systeem.

Piet kijkt ook graag door zijn telescoop en niet om problemen uit te vergroten.

J. van Velsen